

Poletni Dolomiti, na jezera pa v Avstrijo

25. julij – 9. avgust 2012
Irena Miš Svolfšak in Janez Miš
(irena@zalozbamis.com)

Da letošnjega dopusta ne bova preživela ob morju je bilo jasno, ko je minila prva polovica julija, prostih dni pa še od nikoder. Biti sam svoj šef ima včasih tudi takšne slabosti. No, priznati gre, da je delno krivo tudi junijsko potepanje po Islandiji, bolj službeno in brez avtodoma. Skratka – daleč od vročine in kakšnih morskih obal je bil prvi temelj najine odločitve, drugi pa potepanje brez posebnih ciljev in priprav. Tretjega tudi če ne bi omenjala: združiti potepanje s knjigami, obstoječimi in bodočimi. Odločitve pa vsak dan sproti v skladu z vremenom in tistim, kar se nama bi pač tisti trenutek ljubilo početi. Dolomiti za začetek, potem pa za vremenom.

PZA v Misurini

Jezero Misurina

Čeprav sva imela namen oditi na pot jutraj, nama je kot ponavadi uspelo štartati šele ob dveh popoldan. Tako sem lahko kar pozabila na tiho željo, da se ustaviva ob jezeru pri Dobbiaccu. Vsakič ko smo se tod mimo peljali na smučanje je oče povedal zgodbo iz moje rane mladosti, ki se je dogajala tod, pa sem si jo želela podoživeti. Na seznam za naslednje leto torej. Naju je pa na poti po dolini proti Crotini d'Ampezzo presenetilo veliko jezero tam, kjer pozimi vedno vidiva tekače na smučeh. A hitela sva k drugi vodi, utaborila sva se na PZA ob jezeru Misurina (46,588400 S; 12,255300 V; veliko parkirišče, težko najti raven prostor, 14 € na noč), ki je krasno izhodišče za pohode po gorah. Še pred nočjo sva uspela jezero obhoditi, ravno prav ga je za kratek, malo čez štirikilometrski sprehod, ki sva mu pridodala vzpon do cerkvice Zdrave Marije tik nad jezerom. Zgodovina pravi, da je bila posvečena leta 1900 ob prisotnosti kraljice Margerite Savojske, ki je nekaj tednov prej prav na oddihu v Misurini izvedela za smrt svojega soproga kralja Umberta.

Ker sta bila obljubljena le dva dneva lepega vremena, želela pa sva enega od njih porabiti za hojo okrog Passo Pordoi, kjer smo preživljali kar precej zimskih počitnic, sva jo naslednje jutro izpod Tre Cimme podurhala preko prelaza Tre Crocci, mimo Cortine d'Ampezzo proti Passo Falzarego. Ker je bil dan očitno v znamenju štetja in ker že dolga leta pozimi, če se peljemo mimo pravimo, da enkrat pa bomo šli pogledat teh pet stolpov, sva se podala na parkirišče pod sedežnico do Cinque Torri.

Cinque Torri – prav za prav nič več pet stolpov ...

Pogled v dolino Cortine d'Ampezzo

Parkirišče brez oznak 'Prepovedano za avtodome'. S sedežnico sva se potegnili navzgor (5,7 €) in se nato potrudila še kakšnih 300 višinskih metrov višje, da sva pokukala na ono stran proti Marmoladi. V dolino sva odšla peš, lepa pot je bila, vsega skupaj za malo manj kot tri ure hoda. Proti večeru sva se zaparkirala na Passo Falzarego. Zadovoljna sva bila na asfaltu pod gondolo (46,51952 S; 12,00888 V), čeprav so tam naokrog prav prijetni travnati prostorčki za avtodome, ki jih nihče ne preganja. Zato in ker je naokoli veliko pohodniških

poti, avtodomarjev ne manjka. Dobro nočišče je tudi par metrov naprej na 46,52740 S, 11,99292 V.

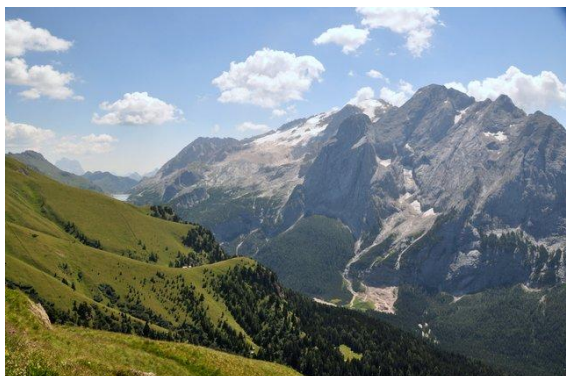

Masiv Gruppo Sella nad Passo Pordoi

Pogled na drugo stran: Col Rodela in Sassolungo

Tretji dan je bil najin cilj Passo Pordoi. Naša GPS Mica, ki preračunava poti glede na velikost našega LMC 'vetriča' naju je prepričevala, da bo do tja bolje prek Alta Badie. Pa sva si rekla: 'Zakaj pa ne?' in se zapeljala še čez poletno La Villo in Corvaro do Arabbe, par kilometrov gor ali dol. Mimogrede sva naletela na prostor za prenočevanje med Corvaro in Passo Campolongo (46,54089 S; 11,99291 V) in še eno zimsko poleg žičnice Prolongia (46,53771 S; 11,88664 V). Za drugič.

Passo Fedaia (na levi) in Marmolada

Jezero na Passo Fedaia in pogled na Belvedere

Na Passo Pordoi so množice že zasedle parkirišča, a tudi cena parkiranja in vnaprej izbrana smer hoje naju je k parkiranju napotila do enega od počivališč malo nižje ob cesti proti Canazeiu. Mimo hotela Gonzaga sva jo ubrala proti najvišji točki, Col di Roscu oz. Belvedereju. Hoja po travnikih je bila kljub strmemu pobočju in znoju, ki je lil od naju, kar prijetna, vsak postanek je bil nagrajen s čudovitim razgledom na ono stran, na skupino Sassolungo in vrh Col Rodelo. Po robu z razgledom na Marmolado na oni strani sva se nato povzpela do koč v smeri Passo Fedaia, kjer sva si privoščila kosilce. Po drugi strani kamnitega masiva sva se z od piva težkimi nogami spustila do cerkvice na Passo Pordoi in nato do avtodoma. Počitek s stopali v hladnem potočku je predvsem nogam dobro del. Proti večeru sva si v Canazeiu, ki avtodomarjem ni prav nič naklonjen, saj komajda najdeš prostorček, kjer lahko parkiraš, privoščila sladoled. In jo ubrala na Passo Fedaia. Razmišljala sva sicer, da bi prespala pod gondolo v Albi, a predvsem obljuba miru naju je zvabila par kilometrov više (46,45758 S; 11,86717 V na 2107 m višine).

Marmolada se začne nad parkiriščem

Neopisljivo lepo je bilo na parkirišču nad jezerom, brezplačnim seveda, in tik ob vznožju 'kraljice' Mamolade, ki je letos skorajda gola. Ledenika je menda vsako leto manj. Dan počitka je bil tu kot nalašč, nekaj avtodomov nama je delalo družbo, prostora pa dovolj za ležalnik in tendo. Razkošje v lepoti narave, tudi če knjiga v roki ni najboljša, je to pravi dopust.

Naslednji dan sva imela v načrtu najprej na žičnico, ki nam je vsako zimo burila radovednost kam le vodijo tiste prazne žice. Poleti nanje namreč obesijo nekakšne kabine za enega stoječega in človeka popeljejo na sedlo Sassolunga. Imela sva namen narediti turo po sredini in naokrog kamnitega masiva, zato sva se proti večeru odpeljala proti Passo Sella. Razočaranje pa tako: nikjer na prelazu, razen ob cesti nad in pod njim ni dovoljeno parkiranje avtodomom, niti ob plačilu parkirnine in niti čez dan. Neverjetno. Prespat sva se odpeljala na najino prezimovališče na Plan di Gralba v dolini Gardene. (46,53255 S; 11,77241 V; 12 € na noč, ki pa jih ni nihče pobiral in je bilo zato zastoj)

Čeprav me je pohodniški načrt nadvse mikal, nisem zaupala v svoje sposobnosti in je jutro prineslo odločitev, da Sassolungo pustiva za drugič. Zato sva sklenila z avtodomarske in pohodniške plati izkusiti še eno ljubo nama zimsko področje: Mont de Pana (možno prenočišče 46,55148 S; 11,71573 V; 4 € na dan, največ 4 dni). Po nekoliko 'zračni cesti' sva se povzpela na planoto nad Santo Christino in se do Mont de Sëura odpeljala s sedežnico (6 € v eno smer). Tako vzpon do koč Comici, ki jo interno imenujemo 'koča s plesalkami', saj pozimi tam lepa dekleta plešejo na mizah, ni bil niti malo zahteven, zelo lepo je speljana pot. Sploh so poti po Dolomitih prijazne manj izkušenim pohodnikom. Z vračanjem naokrog po smučišču, kjer bi znala miže, kaj šele v megli, ki naju je začela ovijati, je bilo hoje malo več kot za dve uri in pol. Ravno prav, ker naju je med potjo navzdol močila še poletna nevihta. A se je že kmalu po kosilu pokazalo sonce in naju pospremlilo spet v Val di Fasso, avtodom je potarnal po oskrbi, cilj je bil kamp v Campitellu. Nedelja je bila in v Mazzinu tržnica, zato sva najprej podaljšala do tja. Nič posebnega, bolj zanimive so bile stojnice v Campitellu, ob nedeljah tam prodajajo umetniške in rokodelske izdelke. Presenetil naju je živ žav po ulicah, kot prejšnji dan v Canazeiu se je tudi tu trlo ljudi. Nič manj kot pozimi.

Kamp (46,47289 S; 11,74084 V; avtodom in dve osebi 27 € na dan; 100 m od centra mesta) je bil seveda urejen, lep, z vso infrastrukturo, cena pa ... - le kaj nas vleče v hrvaške kampe, se sprašujeva. Dva tedna pred tem sva čez vikend v Istri plačala 39 € za dosti manj, le za bližino morja in pogled nanj. Pa v zahajajočem soncu zardeli Dolomiti niso čisto nič manj navdušujoči kot modrina Jadrana.

Ponedeljkovo dopoldne nama udobje kampa ni dalo oditi, zato sva komajda ujela dvanajsto, ko je bilo treba zapustiti kamp. Odpeljala sva se v Pozzo di Fasso, parkirala pod žičnico in sedla na kolesa. Bolj modro je najprej poganjati navzgor po dolini, želela sva po desni strani potoka do Canazeia. Zanimiva kolesarska in pešpot, tja in nazaj manj kot dvajset kilometrov, le kratek kolesarski sprehod pravzaprav. Če naju ne bi vmes ujela kratka ploha, da je curljalo od naju.

Dolino Fasse sva zapustila proti večeru in se odpeljala v dolino Carezze. Naša prva smučanja v Dolomitih so bila v Val di Fiemme, pravzaprav na Latemarju. Takrat najcenejše smučarske počitnice v Italiji, kaj več si nismo mogli privoščiti. Zato naju je zanimalo, kako je na drugi strani tega pogorja. Zamikalo naju je tudi smaragдно jezerce, že v pozno popoldanskih urah se mu nisva mogla upreti. Prenočila sva pod sedežnico Paolina, spet se nas je nabralo skoraj za prste obeh rok avtodomarjev. Brez težav, brezplačna nočitev (46,40803 S; 11,59045 V), v bližini celo internet.

Smaragдно jezerce Lago di Carezza pod Latemarjem

Grand hotel Carezza

Zjutraj so vrhove nad nama zastirali temni oblaki, zato sva se raje sprehodila okrog jezera. Sama sem imela sicer željo pogledat labirinte ob vznožju Latemarja, o katerih piše Agatha Christie v eni od svojih kriminalk (pisateljica je bila na počitnicah v tamkajšnjem Grand hotelu), pa mišja boljša polovica ne mara preveč hoje po gozdovih. Ko se je nekoliko zjasnilo, sva zato okrog poldneva spet sedla na sedežnico (8 € v eno smer) in se dala prepeljati do kočice Paolina. Od tam pa pot pod noge in mimo ogromnega bronastega orla, ki so ga ob pot postavili v spomin Theodorju Christomannosu, ki je zgradil legendarno dolomitsko cesto od Nove Levante do Cortine d'Ampezzo. Neslo naju je do kočice Roda di Vael in nazaj, pa peš navzdol. Vse hoje skupaj ni bilo za več kot tri ure in pol. Te poti navzdol sicer niso najbolj prijazne do kolen, a tale naju je navdušila z razgledi. Vredno je bilo.

Spomenik Christommanos

Pogled na Val di Fasso

Nekoliko utrujena sva se vseeno odločila zapustiti Dolomite. Želela sva se ustaviti v Meranu, a nisva našla parkirišča za velike živali, pa sva jo pičila naprej. Proti Passo Rombo, po nemško Timmelsjoch, nekje tam, kjer so našli legendarnega Ötzi. Pot navzgor proti prelazu na višini je bila na trenutke strašljiva, predvsem, ker se je že večerilo, pa še deževalo je. Tmurno, samotno, čedalje višje, z vrtoglavimi pogledi navzdol. In na poti še informacije, da je med 20 uro zvečer in 7 uro zjutraj prelaz zaprt. Kako in zakaj za vruga, sva se spraševala, ko je ura hitela proti osmi. Kar precej pod vrhom gore pa vanjo zvrtan tunel z velikimi vrati na vsaki strani, ki jih očitno zvečer zaprejo. Na drugi strani, avstrijski, strmine niso tako vrtoglave, pač pa gorsko cesto zaračunajo 14 €. Zelo mi je bilo žal, da nisva prenočila nekje okrog Merana in se čez prelaz podala v sončnem in jasnem jutru, prelepi razgledi bi bili in čisto drugačno doživetje. Priporočam, če dobro prenašate poglede v globino.

Mimo smučarskega Söldna sva se peljala do Längenfelda, po vrvežu v Dolomitih naju je presenečala zapuščenost teh turističnih krajev. Skorajda nikjer človeka. Prespala sva na parkirišču pred vasjo Längenfeld (47,06491 S; 10,96793 V), kjer so bili že avtobus in dva tovornjaka. Šele naslednji dan, ko sta tovornjaka odpeljala, sva zagledala tablo s prepovedjo za avtodome in prikolice. A naju vseeno ni nihče motil.

Dan za počitek sva si rekla in ga preživela v modernih termah Aquadom v Längenfeldu. Malo ljudi, čistoča na vrhuncu, lep sončen dan, užitek. Proti večeru pa sva jo mahnila naprej, v nekaj deset kilometrov oddaljen Innsbruck. Na enem od seznamov koordinat nočišč, ki sva jih pred odhodom snela s foruma, sva si izbrala prenočišče ob bob stezi nad Innsbruckom. Pa je bila cesta nekaj kilometrov prej zaprta, dela na cesti, poslužiti sva se morala obvoza ter na

ozki cesti obupala nekaj kilometrov prej – pod gondolo na Patscher Kofel (47,22900 S; 11,41575 V; veliko ravno parkirišče 7,5 km od centra Innsbrucka). Mirno spanje.

Naslednji dan sva se turistično sprehodila po sončnem Innsbrucku. Ker tam nisva bila prvič sva uživala predvsem na ulicah, na kavi pod Zlato strešico in kar tako, v prostem dnevu. Muzeje sva tokrat pustila pri miru. Pač pa sva se raje v zgodnjem popoldnevu odpeljala čez slikovito hribovje mimo Kitzbuhla proti Zell am See in Kaprunu. Zell am See je avtodomarjem neprijazen, vse je zagrajeno, povsod prepovedi ustavljanja avtodomom, tudi okrog žižnic, kjer je razkošje parkirnih prostorov. Celo v turistično informacijsko pisarno je nemogoče priti, če ne narediš prekrška in ustaviš tam, kjer ni dovoljeno. Zato sva Zell am See črtala s seznama krajev, kamor bova še prišla. Tudi pri Kaprunu je zgodba podobna, le da manj striktna. Tako sva nekoliko pred gondolami našla parkirišče ob začetku jezera, pa tam ni bilo table s prepovedmi in sva mirno prenočila (47,24905 S; 12,73628 V; priporočam, če ste že na tem koncu).

Ker je proti jutru začel škrebti dež sva se odločila dan spet preživeti v termah. Ob primerjavi cen Tauern Spa v Kaprunu in Thermen Amadé v Altenmarktu, ki sva jih že poznala in vedela, da imajo krasne savne, se je računica izšla v prid slednjih. Zato sva dan preživela tamkaj. Zvečer sva na občestnem počivališču oskrbela avtodom in odpeljala proti Hallstattu. Na poti proti jezeru se je večerilo in že skoraj v temi sva zavila na prijetno počivališče ob potočku sredi gozda. Za nama je peljal nek avto, ki je, ko sva ustavila, ugasnil luči. Malce neprijetno nama je bilo, čeprav sva potem videla, da je v avtu ženska srednjih let prižgala luč in nekaj telefonirala. Verjetno je bilo tudi njo malce strah v tistem globokem gozdu. Raje sva se odpeljala naprej. Ko sva pripeljala do jezera, kakšna dva kilometra pred krajem Hallstatt, pa je bilo tik ob jezeru spet lepo počivališče (47,58727 S; 13,65741 V). Že kar videla sem se, kako zjutraj zaplavam v osvežujoči vodi. Tam je že stala tovorna prikolica z naloženimi hlodi in stisnila sva se med njo in jezero. Okrog enajstih zvečer sva se spravila v posteljo. Pa me ob pol enih zbudi trkanje. Potiho sem skušala zbuditi boljšo polovico, telo ob meni pa je bilo popolnoma negibno. Oblil me je mrzel znoj. Pa ne, da je kaj narobe z njim? Oni je pa še kar trkal. No, pa mi je le uspelo privleči moža iz globokega sna, da je pogledal skozi kuhinjsko okno kdo trka. Zunaj je stal mladenič v kratkih hlačah in gojzarjih in začel pripovedovati zgodbo. Klasična, kot jo najdeš v medijih pod 'nikar ne nasedite'. Da se mu je zgodilo nekaj najbolj neumnega in je zaklenil ključ v avto, pa če mu lahko pomagamo, če imamo kakšen izvijak ali kaj podobnega. Glede na to, da je bila ura že proti eni, bila sva sredi ničesar, ko sva čez deveto prišla na počivališče pa tam ni bilo nobenega avtomobila, je mož rekel, da ne moreva pomagati in zastrl okno. Kar v pižamah sva se odločila premakniti, niti alarma nisva odklapljala, in se odpeljala čez popolnoma opustel Hallstatt na drugo stran, kjer sva naletela na počivališče, kjer sta prenočevala že dva avtodoma (47,54728 S; 13,67400 V). In četrte ure za nama sta pripeljala še dva ... Še zdaj se sprašujeva ali sva morda naredila krivico ubogemu fantu, ki je moral več kilometrov pešati domov ali pa sva ušla zli usodi.

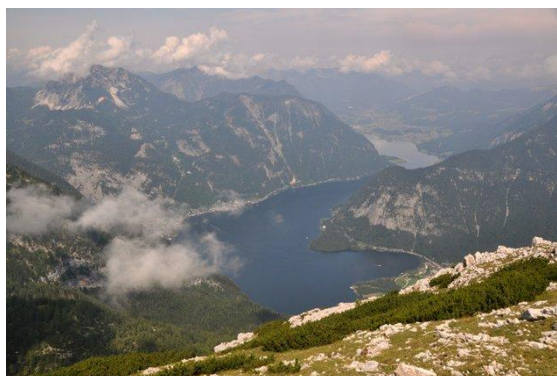

Jezero Hallstatt

Zjutraj pa v Obertraunu na gondolo. Pred par leti sva pozimi prečila dachsteinski ledenik, začeli smo s schladmingške strani in končali v Obertraunu pri Hallstatskem jezeru. Fizično zahteven podvig mi ni ostal v najlepšem spominu, zato sem si želela obračunati z Dachsteinom z več kondicije. Pa se je še slabše izkazal. Zanašajoč se na to, da se običajno v informacijskem gradivu in na zemljevidih zahtevne poti označijo z drugačno črto kot manj zahtevne, Italijani znajo to imentino storiti, sva se odločila spustiti se od srednje k spodnji postaji gondole peš. Glede na skorajda asfaltirane poti okrog srednje postaje gondole sva pričakovala urejeno stezo. Pa sva se zelo uštela. Tako neurejene, celo grozljive poti še nisva doživela. Označena je bila sicer odlično, markacij je bilo ogromno, saj bi bili pohodniki brez oznak popolnoma izgubljeni. Poti namreč sploh ni bilo, le zelo redko se je pokazala steza. Namesto dve sva hodila tri ure. In že med mučenjem sem sklenila: ko prideva v dolino, samo v avtodom in hitro stran od teh krajev. Pa naj imajo še take rudnike soli pa jame in druge zanimivosti. Tja nikoli več. Res sva storila tako in se odpeljala v Bad Ischl, kjer sva zvečer namočila utrujene noge v vročo termalno vodo.

Ledenik Dachstein

Hallstatsko jezero z Dachsteina

Cesarsko mesto Bad Ischl pa je avtodomarjem prijazno. Na robu centra ima parkirišče, kjer za 8 € / 24 ur avtodomi lahko prenočijo (47,71522 S; 13,62300 V). Ker je bila nedelja, sva si privoščila zajtrk v kavarni Zauner, po kateri je Bad Ischl znan daleč naokrog. Vredno si je tudi napasti oči na vseh tistih slastnih sladica in sendvičih. Na sprehodu po mestu sva skušala pokuriti vsaj nekaj teh kalorij.

Po bližnjici čez hrib sva se odpeljala proti Attersee. Ženski del malo obujat spomine na zgodnja devetdeseta v Austria Banker's College na bregu tega jezera. V nedeljo opoldne so bili vsi kotički ob potoku ob poti polni piknikarjev, tudi ob bregovih jezera, ki sežejo vse do ceste je bilo polno avtomobilov in avtodomov, kjer se je peklo, kuhalo in kopalo. Ustavila sva se ob cesti, raztegnila tendo in si privoščila del svoje jezerske plaže. Skorajda idealno nedeljsko dopustniško popoldne – če bi stalno ne rohnili motorji po cesti, njihov hrup je bil precej nadležen.

'Lastna plaža' ob jezeru Attersee

Dan sva želela zaključiti ob Mondseeju, pa PZA-ja z enega od seznamov z interneta ni bilo več. Še slabše, padla sva v množico, ki se je valila na neko prireditev ob jezeru. Zato sva se odločila prebiti se do avtoceste in poiskati brezplačno parkirišče/prenočišče ob Traunseeju. Veliko parkirišče Toscanaparkplatz z WC-ji in informacijsko pisarno na robu Gmundna, odlično izhodišče za kopanje in kolesarjenje (47,91099 S; 13,78688 V). Naslednji dan sva se odpeljala s kolesi na drugo stran jezera, tam pa na ladjico, ker je poti zmanjkalo. Popoldan pa še malo kopanja v toplem jezeru in dolg sprehod po mestu do tovarne keramike in njenih industrijskih trgovin.

Traunsee z Gmundnom

Razmišljala sva ali naj jo podurhava po bližnjici domov, pa sva se odločila za še malce kulture. Na poti do Dunaja sva prespala na krasnem parkirišču ob Donavi v kraju Ybbs (48,17990 S; 15,08365 V). Ker je bil to letošnji že tretji obisk Dunaja sva imela načrt ogledati si le razstavo ob 150 letnici rojstva Gustava Klimta v mestnem muzeju in razstave na Belvedereju, razstavo v muzeju Leopold sva si ogledala že marca. Parkirala sva pri termah (48,14315 S; 16,39654 V)

in se v mesto odpeljala s tramvajem (2,20 € v eno stran). Zvečer sva si privoščila še kopel v termah in jo naslednje jutro ucvrla proti Nežiderskemu jezeru. Vreme je bilo naklonjeno ženskemu delu mišjega para, bilo je zelo oblačno in vetrovno ter tako kot nalašč za 'pohodništvo' po trgovinah outleta v Parndorfu. Tudi moški del ni imel nič proti, malo se je spočil, malo spremljal olimpijske igre ter skuhal kosilo na parkirišču nakupovalnega centra. Prenočevat sva se odpeljala v Braitenbrunn (47,91843 S; 16,76272 V, pred kampom, 12 € na dan, vsa avtodomarska 'infrastruktura', zelo lepo) ob jezeru, od koder sva se naslednji dan odpeljala z ladjico na ono stran jezera in prikolesarila nazaj. Res je ob Nežiderskem jezeru kolesarski raj, ki sva ga okusila zgolj s konico jezika in ki si ga bova še privoščila.

Prenočišče ob Donavi

In kaj sva se naučila, bolje rečeno, ponovila, na tem potepanju?

- Še vedno velja reklo 'rana ura zlata ura', kot je ženski del posadke učil pokojni oče: v hribe se gre zjutraj, ker so popoldan večkrat nevihte. Če se ne spraviš iz avtodoma pred pol deseto, je skorajda vseeno, če ostaneš v njem ...
- Potrdilo se nama je, da najin 'vetrič' ne potrebuje kampov za oskrbo, lepo ga lahko zadovoljiva na obcestnih postajališčih, če PZAjev (ki so v pravem pomenu besede v Dolomitih redki) sploh ne omenjam.
- Iz kraja v kraj sva se premikala v poznem popoldnevu ali zvečer – včasih sva za to zamudila kaj lepega na poti. Cena začetne odločitve, da poti ne načrtujeva vnaprej.
- Odlično se je izkazal ADAC-ov seznam PZAjev, ki sva ga kupila ob vzdrževanju datotek na najiinem Navigonu.
- Tudi to, da nisva vnaprej načrtovala poti, se je tokrat še kar obneslo, čeprav je bil ženski del posadke zaradi tega večkrat nejevoljen. A se bo menda že navadil ... Tudi tak način ima namreč svoj čar, prihrani čas pred potovanjem, predvsem pa ima človek občutek večje svobode, bolj sproščenega oddiha. Kot pravi moški del mišje posadke: vsega na svetu ni mogoče videti in spoznati ...
- Kilometrov nisva nabrala veliko, le malo čez 1900 jih je bilo. A saj je bil to predvsem dopust, kot si ga, če si šef sam sebi, lahko privoščiš. Včasih pač zadiši po službi, a se tega človek navadi. Nikoli ni vse idealno.

Pa še informativne cene za avstrijske terme (so dražje kot slovenske, a ni primerjave v urejenosti):

avgust 2012

	3 ure pon-pet	3 ure vikend	dnevna pon-pet	dnevna vikend
Aqua Dome Langenfeld	18 €	20,50 €	24,50 €	27 €
Tauern Spa Kaprun	17 €	19 €	23 €	25 €
Amade Altenmarkt	14,90 € (4 ure)	15,50 € (4 ure)	18,90 €	22,90 €
Terme Dunaj	15,50 €	15,50 €	22,70 €	22,70 €
<i>Terme Čatež (za primerjavo)</i>	10 €	13 €	13 €	16 €

Prenočišča:

- Jezero Misurina: 46,588400 S; 12,255300 V; veliko parkirišče, težko najti raven prostor, 14 € na noč, odpadna voda, WC in sveža voda;
- Passo Falzarego: 46,51952 S; 12,00888 V; ravno in 46,52740 S, 11,99292 V, brezplačno;
- Med Corvaro in Passo Campolongo: 46,54089 S; 11,99291 V, brezplačno;
- Poleg žičnice Prolongia: 46,53771 S; 11,88664 V, brezplačno;
- Passo Fedaia: 46,45758 S; 11,86717 V na 2107 m višine, ravno, lep razgled, mir!, brezplačno;
- Plan di Gralba (Val Gardena): 46,53255 S; 11,77241 V; 12 € na noč, ki pa jih ni nihče pobiral in je bilo zato zastoj (pozimi sva plačala 14 €/noč);
- Mont de Pana (Val Gardena, nad Santo Christino): 46,55148 S; 11,71573 V; 4 € na dan, največ 4 dni;
- Campitello avtokamp: 46,47289 S; 11,74084 V; avtodom in dve osebi 27 € na dan; 100 m od centra mesta, vsa avtodomarska infrastruktura;
- Dolina Carezze parkirišče pod žičnico Paolina: 46,40803 S; 11,59045 V, brezplačno;
- Längenfeld, parkirišče pred vasjo, sicer znak prepovedi za avtodomarje in prikolice: 47,06491 S; 10,96793 V, brezplačno;
- Ob jezeru Hallstatt pred krajem Hallstatt: 47,58727 S; 13,65741 V, brezplačno;
- Med krajem Hallstatt in krajem Obertraun, ob jezeru: 47,54728 S; 13,67400 V, brezplačno;
- Bad Ischl, v centru mesta: 47,71522 S; 13,62300 V, 8 €/dan, lepo, ob reki;
- Ybbs, tik ob Donavi: 48,17990 S; 15,08365 V, brezplačno, ravno, lepo;
- Dunaj, ob termah: 48,14315 S; 16,39654 V, brezplačno, tik ob železnici (ponoči vlaki);
- Braitenbrunn, Nežidersko jezero (Neusiedler See): 47,91843 S; 16,76272 V, pred kampom, 12 € na dan, vsa avtodomarska 'infrastruktura', zelo lepo, tik ob jezeru.